

1

De regen klettert tegen de voorruit, maar het geluid van de druppels en de ruitenwissers is bijna niet te horen. Het wordt volledig overstemd door het gezang van Frans Bauer. Kane zit achter het stuur, zijn vingers trommelen erop los en hij zingt, nee wacht, brúlt elk woord mee. *‘Heb je even voor mij...’*

Ik staar naar buiten, probeer me te concentreren op de lantaarnpalen waar we langs zoeven, om maar nergens anders aan te hoeven denken. Ik heb een zwaar gevoel in mijn maag. Niet alleen van het driegangendiner dat ik net heb gegeten, terwijl Kane mij nauwlettend in de gaten hield, maar ook door de sfeer die er tussen ons in hangt. Zonder iets te zeggen steek ik mijn hand uit naar de volumeknop en draai hem naar links. Kane klapt zijn mond halverwege de uithaal dicht en ineens is het doodstil in de auto.

‘Echt, Isla?’ Zijn stem klinkt scherp, en de vrolijkheid waarmee hij net nog met Frans meezong is in één klap verdwenen. ‘Het was net gezellig.’

Ik kijk naar mijn nagels, die ik vanmiddag nog speciaal voor dit etentje gelakt heb. ‘Ik ben niet al acht jaar met je samen vanwege je fantastische muzieksmaak, Kane. Dat weet je best.’

Als ik de woorden hardop uitspreek, schrik ik ervan. Zo lang al. Acht jaar!

We zijn van studentenkamers en goedkope pasta zonder vlees omdat dat te duur was, naar een leasebak en werketentjes met

1 collega's gegaan. We zijn na al die tijd nog steeds samen, omdat
2 hij me begreep, omdat ik om hem moest lachen en omdat ik me
3 altijd veilig voelde bij hem. En oké, Frans Bauer staat niet boven-
4 aan mijn Spotify-lijstje, zal ik maar zeggen, maar het was een
5 klein offer tijdens een lange autorit.

6 'Acht jaar,' herhaalt Kane, maar het warme gevoel dat je nor-
7 maal gesproken verwacht bij zo'n conclusie hoor ik nu ook niet in
8 zijn stem. 'In die acht jaar heb je blijkbaar nog steeds niet geleerd
9 hoe je je moet gedragen bij een zakelijk diner. Je zat daar maar te
10 bunkeren, Isla. Mijn god. Ik dacht dat je een salade zou bestellen,
11 geen steak en ook nog een toetje.'

12 Mijn wangen worden rood. 'Ik had honger, Kane. Het was acht
13 uur. En ik was zenuwachtig omdat jij mij de hele rit ernaartoe
14 hebt voorgekauwd wat ik wel en niet mocht zeggen.'

15 'Blijkbaar is dat nodig,' snauwt hij. 'Je deed totaal niet wat ik
16 van je verwacht had. Ik probeer daar te netwerken, mijn imago
17 hoog te houden. En jij zit daar je bord leeg te likken terwijl het
18 over jaarcijfers gaat.'

19 'Ik likte mijn bord niet leeg,' probeer ik mezelf te verdedigen,
20 maar het is tegen dovemansoren. 'Ik was gewoon aan het eten.'
21 Ik kijk naar hem. Hij ziet er nog steeds hetzelfde uit als acht jaar
22 geleden. Een sterke kaaklijn, en ook zijn neus, die ik ooit zo schat-
23 tig vond omdat hij een beetje een opstaand puntje heeft. Zijn ge-
24 zicht is nog hetzelfde, maar de man daar achter herken ik steeds
25 minder sinds hij die baan heeft waar hij zo graag hogerop wil
26 komen. De afgelopen maanden lijkt het wel alsof er iets geknakt
27 is tussen ons.

28 Hij is veranderd. De Kane die met mij op blote voeten door het
29 park rende terwijl we picknickten met een fles goedkope wijn en
30 een stokbrood, is veranderd in een man die geërgerd zucht als ik
31 iets te hard lach en zelfs klaagt over mijn eetgewoontes.

32 'Wat is er eigenlijk met jou gebeurd?' Het floept eruit voor ik
33

erover na kan denken. Ik weet al dat dit de verkeerde vraag is als Kane zijn hoofd draait en me aankijkt. Zijn blik is ijskoud.

‘Ik ben aan het groeien, Isla. Carrière aan het maken. Ik doe dit voor ons. Alleen blijf jij maar hangen.’

Mijn mond zakt open. ‘Voor ons?’ Ik voel een brok in mijn keel, maar ik weet niet of dat van woede of van verdriet is, want op dit moment kan het allebei zijn. ‘Ik voel me de laatste tijd alleen maar klein als ik bij jou ben. Alles wat ik doe is te veel, te hard, ongepast, of ik ben aan het bunkeren. Je bent me constant aan het corrigeren. Dat is geen relatie, dat is een heropvoedingscursus.’ Ik doe echt mijn best om niet verder te praten. Niet nu ik boos ben. Maar mijn rechtvaardigheidsgevoel wint het toch weer. ‘Ik weet niet of ik dit nog kan,’ fluister ik, bijna te zacht om te horen.

Hij draait zich weer naar mij toe, geïrriteerd omdat hij net op het punt stond de muziek weer aan te zetten. Ik slaak een zucht. Misschien is dit niet het moment. ‘Laat maar. Zet de muziek maar weer aan. Dan hoeven we tenminste niet naar elkaar te luisteren.’

Hij hoort de ondertoon in mijn woorden niet, of kiest ervoor het niet te horen, en zet de muziek weer harder. Nog een teken dat er ergens iets niet goed zit, want vroeger zou hij meteen gevraagd hebben wat er aan de hand was, en zouden we gepraat hebben en het daarna goed hebben gemaakt in bed.

Al snel schalt Frans weer door de auto en overstemt al mijn gedachten. Ik ben een beetje misselijk, en dat heeft niets te maken met dat toetje waar Kane net kritiek op had, maar des te meer met het gevoel dat ik de man die naast me zit niet meer herken.

‘Isla, kom op,’ zegt Kane ineens na een paar minuten. Zijn stem is weer kalm, en de scherpe randjes zijn verdwenen. Die stem gebruikt hij altijd aan de telefoon, als ik hem met klanten hoor bellen, net voor hij ze over de streep trekt. ‘Niet zo kijken...’

Ik reageer niet en blijf naar de rode achterlichten van de auto voor ons kijken. Acht jaar. Hij haalt een hand van het stuur en

1 strijkt met zijn vingertoppen langs mijn wang.

2 ‘Ik doe dit allemaal voor ons, lieverd,’ zegt hij. ‘Dat begrijp je
3 toch wel? Die etentjes, die overuren... het is voor het huis. Voor
4 dat huis met die grote tuin? Waar we de ruimte krijgen voor alles
5 wat we gepland hebben.’

6 Ik slik. Ons droomhuis, het doel waar we al jaren elke euro
7 voor opzijzetten. Dat begon als iets om over te fantaseren, onze
8 toekomst, maar het begint steeds meer als een zakelijke trans-
9 actie te voelen.

10 ‘We moeten nu even volhouden, Isla,’ vervolgt hij. ‘Het komt
11 allemaal goed. Ik moet mezelf daar gewoon bewijzen. Als zij zien
12 dat ik de juiste instelling heb en de perfecte partner aan mijn
13 zijde staat, dan hebben we dat doel zo bereikt. Nog heel even
14 doorbijten.’

15 Hij glimlacht naar me, en voor hem is het daarmee afgedaan.
16 ‘Niet meer boos zijn,’ zegt hij, op een toon alsof hij tegen een
17 kleuter praat. ‘Het was een goede avond, echt waar. We hebben
18 punten gescoord.’ Dat klinkt heel anders dan wat hij net zei. Een
19 paar minuten geleden schaamde hij zich nog voor me omdat ik
20 zat te ‘bunkeren’ in het bijzijn van zijn collega’s. Dat doet hij de
21 laatste tijd steeds vaker. Het ene moment is er niets aan de hand
22 en vijf minuten later heeft hij een humeur om op te schieten. Hij
23 draait de volumeknop nog iets hoger en begint zachtjes mee te
24 neuriën, alsof die ijzige sfeer van net er nooit is geweest.

25 Terwijl Kane denkt aan bakstenen en hypotheken, denk ik al-
26 leen maar aan die afstand tussen ons. Hij denkt misschien dat
27 hij aan onze toekomst aan het bouwen is, voor mij voelt het meer
28 alsof hij hem aan het slopen is. Vroeger, toen we net bij elkaar
29 waren, stond ik op nummer een. Nu vraag ik me af of ik zelfs nog
30 wel in zijn top vijf sta. Tuurlijk, je blijft niet je hele leven net zo
31 verliefd als in het begin, maar zoals het nu voelt, lijkt me ook niet
32 de bedoeling. Het is niet meer hetzelfde.

Eindelijk draaien we de straat van ons appartementencomplex in. Een donkere, grijze buurt, die ‘tijdelijk’ zou zijn tot we iets beters konden betalen, maar waar we inmiddels al een paar jaar wortel schieten. Kane zet de motor uit en kapt daarbij Frans Bauer midden in zijn zin af. Hij draait zich naar me toe. ‘Kijk dit dan, Isla,’ zegt hij, terwijl hij zijn gordel los klikt. ‘Hier willen we toch niet blijven hangen? Die lift die altijd naar natte hond stinkt, die burens die elk weekend slaande ruzie hebben... Daarom doen we dit. Daarom moeten we volhouden. Wij zijn er zo dichtbij.’ Hij kijkt me aan alsof hij verwacht dat ik nu in zijn armen val terwijl ik hem bedank dat hij me eraan herinnert waar we dit voor doen. Ik zie mezelf in de weerspiegeling van de ruit, en ik herken het meisje dat ik zie niet meer. Vanbuiten zie ik eruit als de vrouw van een succesvol man, precies wat Kane van me verwacht, maar vanbinnen voel ik me net zo krakkemikkig als het gebouw voor ons.

Als ik de hal binnenkom staat Kane al ongeduldig op de knop van de lift te rammen. Hij praat over ‘volhouden’ alsof we nog maar een sprintje van het doel verwijderd zijn, maar het voelt meer als een marathon waarvan de eindstreep steeds een paar meter opschuift.

De lift ruikt inderdaad weer naar natte hond. En naar het goedkope schoonmaakmiddel dat ze gebruiken om eens per week de lift te dweilen. Ik word er misselijk van. Kane staat met zijn kaken op elkaar geklemd naar de cijfers voor elke verdieping te kijken.

Ik loop achter hem aan naar binnen, onze kleine hal in. De vloer ligt vol met reclamefolders die ik nog moet opruimen, en mijn schoenen staan schots en scheef bij de deur. Kane slaakt een diepe zucht als hij de rommel ziet.

‘Morgen gaan we echt even kijken naar dat nieuwbouwproject in Bloemendaal,’ zegt hij, terwijl hij zijn jas netjes op het haakje van de kapstok hangt. Hij loopt naar me toe, pakt mijn kin vast en geeft me een kus op mijn voorhoofd. ‘Niet meer piekeren over

1 vanavond. Je was fantastisch, en zag er het best uit van alle plus-
2 ones, ook al at je voor drie. Slaap lekker.’

3 Hij loopt met snelle stappen naar de slaapkamer en trekt on-
4 dertussen zijn stropdas los. Hij laat mij alleen achter in de hal.

2

De volgende ochtend is het nog net zo grauw en nat als gisteren, en ik voel me ook nog precies hetzelfde. Het koffiezetapparaat rammelt en pruttelt, en maakt het alleen maar duidelijker dat het stil is in de keuken. Veel te stil. Kane zit tegenover me, alweer strak in zijn overhemd en met gel in zijn haren, zijn ogen gericht op het scherm van zijn telefoon terwijl hij met zijn lepel een of ander duur superfood dat naar karton smaakt door zijn kwark roert.

‘Kane?’ begin ik voorzichtig. Ik heb hier de hele nacht over nagedacht, maar bij Kane weet ik nooit hoe hij reageert de dag nadat we een discussie hebben gehad. En vandaag reageert hij dus niet. Hij blijft maar met zijn duim over het scherm van zijn telefoon vegen.

‘Kane, luister je?’

Hij kijkt op, en ik zie een frons tussen zijn wenkbrauwen. ‘Ja, Isla. Ik hoor je.’ Hij slaakt een zucht. Hoe hij het voor elkaar krijgt dat ik me met dat ene kleine geluidje meteen zo nietig voel, dat moet haast wel een gave zijn.

‘Ik zat te denken... we zien elkaar bijna niet meer. De afgelopen maanden ben je alleen maar aan het werk, of je staat in de sportschool. Ik ben nu net klaar met dat project bij de gemeente en voorlopig heb ik nog niets nieuws. En jij moet nog minstens een maand of wat aan vakantiedagen hebben staan omdat je nooit vrij neemt.’

1 Kane staart me aan, afwachtend waar dit heen gaat.

2 Ik neem een slok van mijn lauwe koffie om mijn zenuwen te
3 kalmeren. ‘Zullen we naar Curaçao gaan?’

4 Zijn wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Curaçao?’

5 ‘Ja,’ zeg ik, en het enthousiasme dat ik voel als ik hem over mijn
6 plan vertel, zorgt voor kriebels in mijn buik. Ik heb er de hele
7 nacht over liggen piekeren en hoe meer ik eraan dacht, hoe meer
8 ik ervan overtuigd raakte dat dit de oplossing was. Hij weet hoe
9 graag ik dit wil, en we hebben het gewoon even nodig.

10 ‘De laatste tijd mis ik mijn ouders heel erg, en ik zou graag de
11 plek willen zien waar zij elkaar hebben ontmoet. Alle plekken
12 uit de dagboeken van mijn moeder. De plekken uit hun fotoal-
13 bum. Even weg van de regen, van die werkdinertjes van jou, van
14 de druk die op jou ligt. Gewoon wij tweeën. Het moet een heel
15 romantische plek zijn.’

16 Kane laat zijn lepel in de kwark vallen. Het spettert op het ta-
17 felkleed en een beetje op zijn hand, maar hij merkt het niet eens.

18 ‘Curaçao, Isla? Heb je enig idee wat dat kost? De tickets, het
19 resort, je zult moeten eten, en je weet dat daar alles geld kost?
20 Een strandbedje, vervoer, alles wat je daar wilt doen?’

21 Nu is het mijn beurt om te zuchten. Waarom moet bij Kane
22 altijd alles om geld gaan? Het is zijn werk, dat snap ik heus wel,
23 maar ons leven samen bestaat niet alleen uit cijfertjes.

24 ‘Ik ben zzp’er, Kane. En we kunnen het ons veroorloven. We
25 hebben dit nodig, en we hebben het verdiend. Ik denk ook dat
26 het goed is voor onze relatie, een beetje tijd samen, wat plannen
27 maken voor de toekomst, met onze voeten in het zand.’ Ik zie al
28 aan zijn gezicht dat hij het niet ziet zitten.

29 ‘We hebben helemaal niets verdiend,’ zegt hij, en hij schuift
30 zijn kommetje kwark opzij. ‘We zijn aan het sparen voor een huis!
31 Elke euro die we nu uitgeven aan een strandbedje en cocktails
32 is een euro die we straks tekortkomen voor onze hypotheek. Er
33

is gewoon geen geld voor dit soort onzin.’ Zijn harde woorden doen pijn.

‘Onzin?’ Mijn stem slaat over. ‘Onze relatie is toch geen onzin? We raken elkaar kwijt, Kane!’ Het is misschien niet wat hij wil horen, maar het is wel iets wat gezegd moet worden.

‘We raken elkaar kwijt als we over tien jaar nog steeds in dit krot wonen,’ snauwt hij terwijl hij opstaat. Hij pakt zijn sporttas die al klaarstaat bij de deur, waar de folders weg zijn en mijn schoenen op wonderbaarlijke wijze ook verdwenen zijn. ‘Ik ga sporten. Ik moet mijn hoofd leegmaken. Stop met fantaseren over je overleden ouders, Isla. Wees een keer realistisch.’

Nadat de voordeur met een harde knal is dichtgevallen, wordt het ijsig stil in huis. Ik staar naar zijn kommetje kwark op tafel. Realistisch zijn. Dat lijkt wel de nieuwe favoriete mantra van de man die naar de sportschool gaat in een pak met stropdas. Ik pak mijn laptop. Ik ga hem laten zien dat het best wel meevalt. Als ik een goede deal vind, dan kan ik hem vast wel overhalen. Ik open een paar tabbladen en begin te zoeken: vliegtickets, een leuk airbnb’tje in Pietermaai, in plaats van dat dure resort. En het bedrag waar ik uit eindelijk op uitkom, valt reuze mee. Oké, het is nog steeds veel geld, maar het is nou ook weer niet dat we er een boterham minder om moeten eten als we het wel doen. En trouwens, dan leggen we gewoon een keer een maandje iets minder in voor het huisfonds. Het zal echt niet zo zijn dat er nu een droomhuis aan onze neus voorbijgaat omdat wij twee weekjes op vakantie gaan.

Als ik Kane wil overhalen, moet ik met harde feiten en cijfers komen, dus log ik in op onze spaarrekening, de heilige graal waar alles voor moet wijken. Onze maandelijkse inleg, die we allebei elke maand trouw storten, mijn bonussen, vakantiegeld, elk extraatje dat ik toegestopt kreeg ging ernaartoe, en dat al jarenlang.

Het scherm laadt tergend langzaam en ik trommel met mijn

1 vingers op tafel. Ik verwacht bijna een halve ton te zien, dat mag
2 ook wel na al die jaren sparen. Maar dan slaat mijn hart een slag
3 over. € 4.240,15. Ik knipper met mijn ogen en ververs de pagina
4 met trillende vingers. Misschien is het een technische storing.
5 Misschien kijk ik naar de verkeerde rekening. Misschien... Het
6 staat er echt. De gezamenlijke spaarrekening, waar iets tussen
7 de vijftig- en zestigduizend euro op had moeten staan voor de
8 aanbetsaling van dat droomhuis in Bloemendaal, is bijna leeg.

9 Ik klik koortsachtig op de transacties. De ene na de andere op-
10 name flitst voorbij. Grote bedragen. Overboekingen naar reke-
11 ningen die ik niet ken. Cash-opnames. Honderd hier, honderd
12 daar, soms vijftig. Er zijn véél meer afschrijvingen dan dat er
13 geld bij is gekomen, en wat erbij is gekomen is alleen van mij
14 afkomstig, Kane heeft al maanden geen geld meer overgeboekt.
15 Misschien is er een goede reden voor, misschien heeft Kane nog
16 een andere rekening waar hij zelf geld naar overmaakt? Mijn blik
17 glijdt over de kolommen op zoek naar de datum van de laatste
18 afschrijving, en dat maakt dit hele verhaal nog onbegrijpelijker.
19 Een halfuur geleden is er honderdvijftig euro gepind bij een au-
20 tomaat in een niet zo lekkere wijk in het centrum, helemaal niet
21 in de buurt van de sportschool. Ik probeer Kane meteen te bel-
22 len, maar hij neemt natuurlijk weer niet op. Met een zucht leg ik
23 de telefoon weg terwijl mijn hoofd overloopt en mijn gedachten
24 over elkaar heen tuimelen.

25 Er nestelt zich een heel vervelend gevoel in mijn buik. Al die
26 jaren heb ik alles aan Kane overgelaten, braaf geld overgemaakt
27 en me er niet mee bemoeid.

28 ‘Het is mijn werk, Isla!’ zei hij, toen we begonnen met sparen
29 voor onze gezamenlijke toekomst. Voor dat huis met een tuin,
30 een hond, en wie weet wat nog meer. ‘Ik handel dagelijks met an-
31 dermans centen, denk je niet dat ik de beste persoon ben om ons
32 eigen fonds te beheren?’ Hij trok een wenkbrauw op. ‘Jij krijgt
33

het op je zenuwen als het over geldzaken gaat, laat het dan gewoon aan mij over, dan hoef je je nergens druk over te maken, behalve over welke gordijnen er straks in ons droomhuis komen te hangen.’

Uiteraard gaf ik hem gelijk en maakte ik elke maand braaf een bedrag over. Ik vertrouwde erop dat Kane de beste bank, de beste rekening, de beste rente en de beste voorwaarden voor ons had geregeld. In mijn hoofd was er in al die tijd een behoorlijk spaarpotje ontstaan, in werkelijkheid was er niets minder waar. Ik kan maar een conclusie trekken, namelijk dat de man die me gisteravond nog verweet dat ik te veel at bij dat etentje en die me vanochtend vertelde dat er ‘geen geld’ was voor een vakantie, ons hele gezamenlijke leven heeft weggegooid, en ik heb geen idee waaraan. Dan hoor ik de sleutel in het slot omdraaien. Kane is terug van de sportschool, met een veel beter humeur, want hij fluit een liedje van Frans Bauer.

3

Hij komt met een brede glimlach binnen en komt meteen op me af lopen.

‘Het spijt me dat ik net zo deed, dat verdien je niet. Ik heb tijd gehad om na te denken, en ik moet mijn excuses aanbieden. Misschien kunnen we...’

Ik kan me niet inhouden, ik moet het weten. ‘Waar is al het geld van het huis gebleven?’ Ik zie dat hij schrikt, maar het is maar een fractie van een seconde, en dan heeft hij weer dat uitgestreken gezicht waar je niks van kunt aflezen. Als ik nog had gedacht dat hij er niets mee te maken had, dan is dat nu wel voorbij. Kane weet heel goed waar dat geld naartoe is.

‘Geld? Waar heb jij het nou over?’

‘Lieg niet, Kane, ik heb het zelf gezien. Waar is ons spaargeld heen?’ Het lijkt tot hem door te dringen dat hij door de mand gevallen is en dat ik zijn excuses niet ga pikken.

‘Dat begrijp jij toch niet!’ zegt hij koel, en de glimlach is als sneeuw voor de zon verdwenen. ‘Jij hebt helemaal geen leven waar je je druk om hoeft te maken. Het kan niemand iets schelen hoe je je gedraagt, wat je doet of welke kleren je aanhebt. En of je naar de sportschool gaat of niet.’

Ik hoor nergens een uitleg, alleen maar verwijten in mijn richting, die niets met het verdwenen geld te maken hebben. ‘Je doet je best niet eens meer,’ jengelt hij. Bij het horen van die zeurderige toon knapt er iets. Dit is niet de man met wie ik oud wilde

worden. Dit is niet de man met wie ik dat droomhuis wilde kopen, deze man is een vreemde voor me. En zoals het er nu uitziet, is deze man een vreemde die onze hele toekomst op het spel heeft gezet voor... Ja, voor wat eigenlijk?

‘Waar is het geld, Kane? Je zult het me toch een keer moeten vertellen.’

Hij haalt zijn hand door zijn haar, en likt over zijn lippen zoals hij altijd doet als hij zenuwachtig is. Daarna mompelt hij iets wat ik niet kan verstaan. Het klinkt als ‘iets willen’.

‘Wat zeg je?’

Hij kijkt op, en het is weer dat ijskoude gezicht dat ik de laatste tijd zo ben gaan haten.

‘Pillen,’ zegt hij nors, en veel harder dan nodig is. Hij lijkt het niet eens te merken, dat ik schrik van die woorden. ‘Nou goed? Je weet niet hoe het is, Isla. Ik moet constant aan staan. Ik moet altijd scherp zijn. Jij hebt het lekker makkelijk met die klantjes van je, met je pro-formazaakjes en goede doelen, maar zo werkt het in mijn wereld niet. Ze bijten je kop eraf als je het tempo niet kunt bijhouden.’ Zijn blik schiet schichtig van links naar rechts, en zo relaxed als hij was aan het begin van het gesprek, zo gejaagd reageert hij nu. ‘Iedereen slikt ze en als je dat niet doet, hou je de levensstijl helemaal niet vol.’

Deze bekentenis komt zo uit het niets, en is zo schokkend dat ik niet weet hoe ik moet reageren. Maar dit verklaart zoveel. Het rare gedrag en de woede-uitbarstingen waar hij steeds vaker last van lijkt te hebben. De grote pupillen, zo erg dat het me al een paar keer was opgevallen, en waarvan hij zei dat het door te veel koffie kwam. Ik heb zoveel dingen bedacht die er aan de hand konden zijn, maar pillen stonden niet op het lijstje. Gisteren was ik nog gewoon gelukkig, dacht ik aan huisje-boompje-beestje en misschien twee weekjes palmbomen, maar vandaag is dat allemaal in duigen gevallen. Ik kan niet verder met iemand die ge-

1 bruikt. Met iemand die in plaats van me in vertrouwen te nemen
2 en me te laten helpen, me heeft bestolen en voor gek heeft gezet.
3 Ik kan mezelf wel voor mijn hoofd slaan dat ik niet gezien heb
4 wat er gebeurde, onder mijn ogen.

5 ‘Ik ga ervan uit dat we alles eerlijk zullen verdelen en dat ik
6 mijn eigen spullen gewoon kan meenemen,’ zeg ik, zonder hem
7 aan te kijken. Kane klemt zijn kaken zo hard op elkaar dat ik zijn
8 kiezen hoor knarsen. ‘Alles wat nog staat op de rekening voor het
9 huis mag wat mij betreft gewoon door de helft. Wat je al gebruikt
10 hebt, ga je me natuurlijk terugbetalen.’

11 Blijkbaar heeft hij toch gevoel, want hij wordt een beetje wit
12 om zijn neus als hij zich realiseert dat ik op dat moment onze
13 relatie verbreek.

14 ‘Isla, doe nou even rustig. We kunnen hier toch wel over pra-
15 ten?’

16 Ik schud mijn hoofd. ‘Die kans heb je gehad. Het is voorbij,
17 Kane. Ik ga bij je weg.’

18 Nu de woorden mijn mond uit zijn, komt er een soort rust over
19 me heen, iets waarvan ik niet had verwacht dat ik ertoe in staat
20 zou zijn. Dat ik hier ijskoud sta te vertellen dat ik wel graag mijn
21 eigen cd’s mee wil nemen. Als ik hier wegga dan hoef ik geen
22 fotoboeken met foto’s van Kane en mij. En omdat ik geen huis
23 heb, hoef ik de meubels ook niet.

24 ‘Ik ga mijn spullen pakken.’ Als ik opsta en Kane dat ook doet,
25 steek ik mijn hand op. ‘Alleen. Morgen ben ik hier weg, en het lijkt
26 me beter als jij even naar een van je vrienden of collega’s gaat tot
27 ik klaar ben.’

28 Kane snuift en geeft zo’n mep tegen de stoel dat die bijna de
29 kleine keuken door vliegt. Hij doet maar, het is zijn stoel vanaf
30 nu. Dan loopt hij weg, de deur achter zich dicht smijgend, terwijl
31 ik mijn telefoon pak om Marina te bellen.

32 Twee uur later gaat de bel.
33

Met mijn ogen gesloten haal ik diep adem. Het is normaal gesproken een beproefde techniek om rustig te worden, maar vandaag helpt het geen moer. Waarom heb ik Marina gebeld en gezegd dat ze vandaag nog langs moest komen? Waarom moest ik het zo nodig persoonlijk vertellen, als ik het net zo goed over de telefoon had kunnen zeggen om het binnen een paar seconden achter de rug te hebben? De bel gaat opnieuw. Langer deze keer. Dwingender. Ik ken Marina. Ze houdt haar vinger op de deurbel en haalt hem er pas af als ik open heb gedaan.

‘Hè hè,’ zegt ze, en ze draait met haar ogen. ‘Ik dacht dat je nooit open zou doen. Nou, vertel het maar,’ zegt Marina met een zucht terwijl ze langs me de woonkamer in loopt en haar tasje achteloos op de tafel smijt. Ze laat zich op de bank vallen.

‘Ik lust wel koffie. Zwart, dank je!’ zegt ze, nog voor ik iets heb kunnen vragen. ‘En ik ben heel benieuwd waarom ik zo halsoverkop hierheen moest komen. Ik was net een filmpje aan het opnemen voor de samenwerking met die mensen van die krultang.’

Ze trekt de capuchon van haar hoodie naar beneden. Normaal zou ik hard moeten lachen om haar kapsel. De ene helft keurig in golvende krullen, de andere kant een futloze steile waterval. Maar vandaag blijft de glimlach steken ergens halverwege mijn keel. Marina merkt het niet, en babbelt gewoon door.

‘Als je maar weet dat ik je het nooit vergeef als je me nu iets gaat vertellen waar ik ter plekke een reel over moet maken en dat ik dan met dit haar online moet,’ zegt ze met een grijns, voor ze ineens een inval krijgt en overeind springt terwijl ze in haar handen begint te klappen.

‘Wacht! Ben je zwanger en word ik tante?’ roept ze uit. ‘Of hebben jullie eindelijk dat droomhuis gevonden en verhuis je straks zo ver weg dat ik je alleen nog op FaceTime zie?’ Ze graait haar vlogcamera uit haar zak en houdt hem omhoog. ‘Is dit zo’n moment waarvan ik later spijt krijg als ik het niet gefilmd heb?’

1 Ik schud mijn hoofd. Haar blik glijdt kort over mijn gezicht, en
2 ik hoop dat ze aan me ziet dat het niet dat soort nieuws is, maar
3 dan trekt ze een pruillip en bergt de camera weer op.

4 ‘Geen baby dus,’ zegt ze, met haar ogen rollend. ‘Wat dan wel?’

5 Ik had echt wat langer en beter na moeten denken voor ik haar
6 belde, maar dat moment is voorbij. En dat is niet het enige wat
7 voorbij is.

8 ‘We zijn uit elkaar,’ zeg ik met verstikte stem. ‘En het klinkt nu
9 wel of ik daar heel verdrietig over ben, maar dat is dus eigenlijk
10 niet zo. Ik heb er mijn redenen voor.’ Marina zit me met open
11 mond aan te kijken en ik voel tranen achter mijn ogen branden.

12 ‘Ik wil er niet over praten, Mar. Echt niet. Niet nu. Ik moet er
13 gewoon uit. Als ik hier nog een dag langer blijf, verlies ik mezelf
14 helemaal. Ik wil weg en ik wil dat je met me meegaat.’

15 Ze wil aandringen en van alles vragen. Ze doet haar mond een
16 paar keer open en sluit hem dan weer, maar ze houdt zich in.
17 ‘Oké,’ zegt ze zacht. ‘Geen vragen. Het “waarom” komt later wel.
18 Waar wil je heen?’

19 Ik sta op om het oude, vergeelde fotoboek uit de kast te pak-
20 ken. Ik sla het open op de pagina waar mijn ouders stralend glim-
21 lachend op een wit strand staan. Hun huid gebruind, hun ogen
22 vol liefde.

23 ‘Ik wil hiernaartoe. Ik wil deze foto’s namaken. Eigenlijk was ik
24 van plan dat met Kane te doen, maar het is veel mooier om samen
25 met jou te gaan. Ik wil naar de plekken waar pap en mam gelukkig
26 waren. Ik wil nu eindelijk zien waar ze elkaar hebben leren ken-
27 nen, de sfeer ervaren waar ze het altijd over hadden. Kane vond
28 het dan misschien niet de moeite waard, maar ik weet zeker dat
29 jij begrijpt waarom ik dit wil doen.’

30 Marina pakt het boek over en bladert erdoorheen. Haar ogen
31 lichten op en ze knikt. ‘Dit is prachtig, Is. En weet je, voor mijn
32 kanaal is dit goud. *Reclaiming the past*, of hoe heet zoiets.’ Ze
33

knikt. ‘Ik kan wel wat zonlicht in mijn feed gebruiken. En ik kan mijn content daar prima schieten. Palmboompje, blauwe zee. Zeker weten een betere achtergrond voor die krultang dan dat pisweer hier.’ Ze pakt haar telefoon en veegt een paar keer over het scherm. Ik hoor alleen het getik van haar nagels en verder niets, en ik ben zo dankbaar dat ze verder niets vraagt.

‘Ik heb mijn deel van de erfenis van pap en mam nog niet aangeraakt en ik weet zeker dat ze het geweldig zouden vinden als ze wisten dat ik een deel ervan hieraan wil spenderen. Jij kunt weg wanneer je wilt, toch? Je bent je eigen baas.’ Marina glimlacht als ze opkijkt. ‘Ik heb net gekeken, er is een lastminute voor een prikkie. Het is wel maar een simpel appartementje, geen poespas. Als we nu boeken, zitten we overmorgen in het vliegtuig.’

‘Boek het,’ zeg ik. ‘Nu meteen.’

Marina kijkt me medelijdend aan en zet een stap in mijn richting. Ze slaat haar arm om me heen.

‘Ik weet dat ik niets zou vragen, maar kan het echt niet meer goed komen tussen jullie?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Minuscuul kleine kans,’ zeg ik. ‘Maar ik denk het niet.’

Je weet nooit hoe het leven loopt, want tot een paar dagen geleden dacht ik dat ik de rest van mijn leven met Kane zou doorbrengen. En nu ben ik single, dakloos, en wil ik naar Curaçao. Ik wrijf in mijn ogen, en natúúrlijk denkt Marina dat ik zo verdrietig ben dat ik moet huilen. Ik zou willen dat het kon, maar ik ben eigenlijk op een rare manier te opgelucht om erom te huilen. Ik voel me voor het eerst in maanden... bevrijd. Een paar uur lang kijken we in het fotoboek, googelen we dingen over Curaçao en vullen we inreispapieren in.

Als Marina pas in de avond weer vertrekt en ik mijn tanden sta te poetsen dringen de consequenties van wat er vandaag gebeurd

1 is pas echt goed tot me door. Geen huisje-boompje-beestje meer.
2 Geen bruiloft en geen mooie nieuwbouwwoning in Bloemendaal.
3 Alle plannen die we al die jaren zo zorgvuldig gemaakt hebben,
4 zijn in één klap verdwenen.

5 Ik stap in bed, en het is koud zonder Kane. Het ruikt nog naar
6 hem, maar ik kan het echt niet opbrengen om nu het bed nog te
7 verschonen. Het voelt veel te groot, nu ik er alleen in lig. Ik laat
8 mijn gedachten de vrije loop. Overmorgen zitten we in het vlieg-
9 tuig, en voor het eerst in maanden voel ik weer dat kriebeltje, het
10 gevoel dat je krijgt als je iets spannends gaat doen, iets waar je
11 heel veel zin in hebt.

12 Ik wilde me altijd al een paar weken onderdompelen in het
13 leven van mijn ouders voor ze kinderen kregen. Mijn moeder had
14 een tussenjaar in het ziekenhuis op Curaçao, en mijn vader kwam
15 bij haar terecht omdat hij door een leguaan in zijn vinger was
16 gebeten. Nadat ze zijn wond had schoongemaakt en verbonden
17 vroeg hij haar mee uit voor een drankje. Na het drankje volgde
18 een tour over het eiland met mijn moeder als gids, en van het een
19 kwam het ander. Ze werden verliefd en waren onafscheidelijk.
20 Ze bleken dezelfde opvattingen te hebben, dezelfde normen en
21 waarden, en vulden elkaar aan op de allerbeste manier. Uitein-
22 delijk dwong mijn moeders onverwachte zwangerschap en het
23 ontbreken van goede gezondheidszorg ze terug naar Nederland
24 te gaan.

25 Ze woonden een tijdje bij mijn opa en oma en nadat Marina
26 geboren werd zijn ze weer vertrokken om verder te reizen naar
27 overal op de wereld waar onrecht was. Mijn vader als advocaat
28 voor wie dat maar nodig had, en mijn moeder als verpleegkun-
29 dige met een hoog verantwoordelijkheidsgevoel. Ik heb altijd het
30 idee gehad dat mijn ouders alle ellende in de wereld eigenhandig
31 probeerden op te lossen.

32 Mijn moeder had het altijd druk met protesteren tegen alles
33

wat zelfs maar léék op onrecht. Bomen die gekapt werden, schepen die het water vervuilden, zwerfdieren die aan hun lot werden overgelaten. Als er iemand aan een hek geketend moest worden stond mijn moeder vooraan te wapperen met ijzeren kettingen en sleutels, en mijn vader zorgde ervoor dat iedereen weer vrijkwam. Ze waren een geweldig team, geweldige ouders, die ervoor zorgden dat hun dochters niets tekortkwamen. Zij zijn de reden dat ik – zoals Kane altijd zei – zo’n geitenwollen sok ben geworden die altijd alleen maar goed wil doen.

Ik ben al mijn hele leven benieuwd naar Curaçao. Naar het eiland waar mijn ouders altijd zoveel mooie verhalen over konden vertellen en dat diep in hun hart zat. Parelwitte stranden, een prachtige onderwaterwereld. Het paradijs, als ik mijn moeder moest geloven.

Ik ben zelfs min of meer vernoemd naar Curaçao, zo diep zat hun liefde. Ik mag nog van geluk spreken dat mijn naam ‘eiland’ betekent, want het had zoveel erger kunnen zijn. Marina’s naam betekent ‘uit de zee’ en dat past ook bij haar lange blonde haar en haar zeemeerminnuiterlijk. Het had zomaar kunnen zijn dat we ‘koraal’ of ‘schelpje’ hadden geheten.

Curaçao heeft altijd aan me getrokken en ik wil het met eigen ogen zien. Ik wil het meemaken, ruiken en proeven. Ik wil de strandjes zien waar mijn ouders picknickten, vooral dat magische strandje waar mijn vader het altijd over had als Curaçao ter sprake kwam, waar hij en mijn moeder elkaar voor het eerst de liefde verklaarden. Ik wil de kolibries zien die daar rondvliegen, de leguanen die hoog in de bomen liggen en die langs de kant van de weg in de zon zitten. Juist nu mijn eigen liefde gesneuveld is, heb ik nog meer behoefte om me onder te dompelen in die van hen.

Het kriebelende gevoel in mijn buik dat ik het eindelijk ga doen, is zowel bitterzoet als spannend. Ik had dit graag met Kane

1 willen delen, maar nu ik met Marina ga lijkt de cirkel wel rond te
2 zijn. Ik haal diep adem. We zijn nog niet eens weg en ik heb nog
3 geen sok in een koffer gestopt, maar toch voelt het voor het eerst
4 in jaren of ik eindelijk weer adem kan halen.
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33